

Πνευματικὴ Οἰκοδομὴ

■ Ἡ Ἐλεημοσύνη ἀνακουφίζει τὶς ψυχὰς τῶν κεκοιμημένων

«Μὲ ἔβγαλες ἀπὸ τὸν ἄδη!»*

Πρὶν μερικὲς δεκαετίες, σ' ἓνα χωριουδάκι τῆς Ἡλείας, ζοῦσε μία χαριτωμένη ἀπ' τὸν Θεὸ ψυχὴ, ἡ κυρα-Κατερίνα.

Ἄν ἤξερε καθόλου γράμματα. Ὅμως ἦταν ἓνας πολὺ φωτισμένος ἄνθρωπος, μὲ ἀκλόνητη ζωντανὴ πίστι, σὰν κι ἐκείνη πὺ εἶχαν οἱ πρῶτοι Χριστιανοὶ πὺ ἔπεφταν καὶ στὴν φωτιὰ γιὰ τὸν Χριστό, προκειμένου νὰ μὴν Τὸν ἀρνηθοῦν.

Καὶ ἔτσι ἐκπληρώθηκαν καὶ στὴν κυρα-Κατερίνα τὰ λόγια τοῦ Κυρίου πὺ εἶπε:

«*Πάντα ὅσα ἐὰν αἰτήσητε ἐν τῇ προσευχῇ πιστεύοντες, λήψετε*» (Ματθ. κ' 22).

* * *

Ὅταν τὸν Ἰούλιο σκοτεῖνιαζε ὁ οὐρανὸς ἀπ' τὰ σύννεφα κι ἐρχόταν βροχὴ, ἐπειδὴ οἱ θημωνιὲς μὲ τὰ στάχυα περίμεναν γι' ἀλώνισμα στ' ἀλώνια, κι ἂν ἔβρεχε θὰ καταστρεφόταν ἡ σοδειά, οἱ χωρικοὶ ἔτρεχαν στὴν κυρα-Κατερίνα γιὰ νὰ προσευχηθῆ νὰ μὴν βρέξη!

Κι ἐκείνη, πῆγαινε μπροστὰ στὴν εἰκόνα τοῦ Χριστοῦ, προσευχόταν, καὶ τὰ σύννεφα ἔφευγαν!

Ὅταν ἀρρώσταινε κανεὶς, πάλι κατέφευγαν στὴν κυρα-Κατερίνα νὰ τοὺς σταυρώσει καὶ νὰ προσευχηθῆ. Καί, ἂν διέθεταν καὶ οἱ ἀσθενεῖς πίστι, τὸ θαῦμα γινόταν.

Ποτὲ δὲ ἡ ἁγιασμένη αὐτὴ γυναῖκα δὲν δέχθηκε χρήματα ἢ δῶρα. Ὅ,τι ἔκανε, τὸ ἔκανε ἀνιδιοτελῶς, μὲ μεγάλη ἀπλότητα καὶ φυσικὴ ταπεινοφροσύνη. Ἡ σκέψις τῆς ἦταν παρθενικὴ. Ἄν τὴν ἐμόλυνε αὐταρέσκεια ἢ ὑπερηφάνεια. Γι' αὐτό, τὸ χάρισμα τοῦ Θεοῦ δὲν τὸ ἔχασε μέχρι τὸ τέλος τῆς ωραίας ζωῆς τῆς.

* * *

Κάποτε, ὁ Ἱερεὺς τοῦ χωριοῦ ἐντυπωσιασμένος ἀπὸ τ' ἀποτελέσματα τῆς προσευχῆς αὐτῆς τῆς πιστῆς γυναίκα, τὴν φώναξε καὶ ἰδιαιτέρως τὴν ἐρώτησε:

– *Παιδί μου Κατερίνα, τί προσευχή κάνεις μπροστὰ στὴν Εἰκόνα τοῦ Χριστοῦ;*

Κι ἐκεῖνη τοῦ ἀπάντησε μὲ ὅλη της τὴν ἀπλότητα:

– *Ἐγὼ παππούλη μου, ὅπως γνωρίζεις, δὲν ξέρω γράμματα. Ἀέω μιὰ προσευχή ποὺ μοῦμαθε ἢ γιαγιά μου. Ἀέω:*

«Ἐν ἀρχῇ ἦν ὁ Λόγος, καὶ ὁ Λόγος ἦν πρὸς τὸν Θεόν, καὶ Θεὸς ἦν ὁ Λόγος!»

Ὁ Ἱερεὺς ἔμεινε κατάπληκτος σὰν ἄκουσε τὸν πρῶτο στίχο τοῦ κατὰ Ἰωάννην ἀγίου Εὐαγγελίου!

Ἀφοῦ λοιπὸν βεβαιώθηκε γιὰ τὸ ἄδολον αὐτῆς τῆς ψυχῆς καὶ τὴν ἀπλὴ καὶ βαθειὰ της πίστι, τῆς εἶπε:

– *Προσεύχου, παιδί μου, προσεύχου ὅπως προσεύχεσαι.*

* * *

Ὅταν ἦρθε ἡ φοβερὴ γερμανικὴ κατοχή, τὸ 1941, καὶ οἱ Ἕλληνες καταδικάστηκαν σὲ λιμοκτονία καὶ ὁ κόσμος πέθαινε ἀπὸ τὴν πείνα, τὸ μεγαλεῖο τῆς ψυχῆς τῆς κυρα-Κατερίνας φάνηκε ἀκόμη πιὸ πολὺ.

Ὁ συγχωρεμένος ὁ ἄνδρας της τῆς εἶχε ἀφήσει ἀρκετὴ περιουσία, τὴν ὁποία εἶχε ἀπὸ τὸν πατέρα του, τὸν κυρ-Ἀλέξη. **Μεταξὺ** τῶν ἄλλων, τὸ κελλάρι τοῦ σπιτιοῦ εἶχε 1.000 ὀκάδες σιτάρι καὶ δύο μεγάλα πιθάρια λάδι. **Ἐ**τσι ἡ κυρα-Κατερίνα ἄρχισε τὴν διανομὴ στοὺς πεинаσμένους. **Εἶ**χε ἓνα πιάτο βαθύ, τὸ γέμιζε καὶ μοίραζε γενναιόδωρα.

Ὅταν οἱ ἐλεημένοι τῆς ἔδιναν εὐχές, ἐκεῖνη τοὺς ἔλεγε:

– **Ὅ**χι σὲ μένα εὐχαριστίες. **Τὸ** σιτάρι εἶναι ἀπὸ τὴν περιουσία τοῦ πεθεροῦ μου, τοῦ μπαρμπα-Ἀλέξη. **Ν**ὰ λέτε: *«Θεὸς συγχωρὲς τὸν κυρ-Ἀλέξη».*

Ὅταν εἶχε μοιράσει τίς 500 ὀκάδες, εἶδε στὸν ὕπνο της τὸν πεθερὸ της, γιὰ τὸν ὁποῖο ἔλεγαν ὅτι ἦταν τσιγκούνης κι ἄς ἦταν πλούσιος. **Τὸν** εἶδε σὰν κατάδικο, μὲ τὰ μαλλιά του μεγαλωμένα μέχρι κάτω, σὲ κακὰ χάλια.

Ἡ κυρα-Κατερίνα πῆρε τότε ἓνα ψαλίδι, τοῦκοψε, λέει, τὰ μαλλιά, τὸν περιποιήθηκε καὶ τὸ πρόσωπο τοῦ κεκοιμημένου φωτίστηκε!

Τότε γύρισε καὶ τῆς εἶπε μὲ ἀνακούφισι:

– *Νάσαι εὐλογημένη, Κατερίνα μου! Μὲ τὶς ἐλεημοσύνες σου μ’ ἐβγαλες ἀπ’ τὸν ἄδη, παιδί μου!*

* * *

Τὰ ἀνωτέρω τὰ ἀφηγήθησαν μὲ συγκίνησι ὁ γυιὸς τῆς εὐλογημένης αὐτῆς ψυχῆς, τῆς κυρα-Κατερίνας, μαζὶ μὲ τὴν γυναῖκα του (τὴν νύφη της), σὲ ἓνα προσκύνημά τους στὴν Παναγία τὴν Βαρνάκοβα, τὴν Διακαινήσιμο ἑβδομάδα τοῦ ἐφετεινοῦ χρόνου (2009).

● Ἄλλη μιὰ περίπτωσι πὸ ἀποδεικνύεται πόσο οἱ ἐλεημοσύνες ἀνακουφίζουν τὶς ψυχὰς τῶν κεκοιμημένων, ὅπως οἱ προσευχὰς πὸ γίνονται καὶ ἀπὸ τὴν Ἐκκλησία καὶ ἀπὸ τοὺς συγγενεῖς. □

(*) Ἐκφράσεις τοῦ Πνευματικοῦ Κόσμου, ἔκδοσις Ἱερᾶς Γυναικείας Μοναστικῆς Ἀδελφότητος Παναγίας Βαρνάκοβας, σελ. 103-106, Εὐπάλιο Δωρίδος Φωκίδος 2009. ● Ἐπιμέλ. ἡμετ.